

Sygn. akt VIII C 20/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 30 maja 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 18 maja 2018 roku w Łodzi

sprawy z powództwa (...) S.A. w B.

przeciwko B. Ł.

o zapłatę

na skutek zarzutów pozwanej od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym

1. uchyla nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym przez Sąd Rejonowy dla Łodzi- Widzewa w Łodzi w sprawie o sygn. Akt VIII Nc 7716/17 w dniu 18 października 2017 r. i umarza postępowanie w zakresie kwoty 100 zł. (sto złotych), a w pozostałej części powództwo oddala,

2. zasądza od powoda (...) S.A. w B. na rzecz pozwanej B. Ł. kwotę 3.825 zł. (trzy tysiące osiemset dwadzieścia pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 20/18

UZASADNIENIE

W dniu 31 sierpnia 2017 roku powód (...) S.A. w B. wytoczył przeciwko B. Ł. powództwo o zapłatę kwoty 13.952,97 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 4 sierpnia 2017 r. do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu powód podniósł, że pozwana zobowiązała się poprzez podpisanie weksla w dniu 22 lutego 2017 r. do zapłaty w dniu 3 sierpnia 2017 r. kwoty 14.052,97 zł. W związku z tym powód wezwał pozwaną w dniu 4 lipca 2017 r. do wykupu weksla. Pozwana zapłaciła na rzecz powoda kwotę 100 zł, po czym przestała regulować zobowiązanie.

(pozew k. 4- 6)

Nakazem zapłaty z dnia 18 października 2017 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi zasądził od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną pozwem kwotę wraz z umownymi odsetkami zgodnie z żądaniem pozwu oraz kwotę 2.492 zł. tytułem zwrotu kosztów postępowania.

(nakaz zapłaty k. 15)

Powyższy nakaz zaskarżyła pozwana w całości zarzucając nieudowodnienie istnienia, wysokości oraz wymagalności roszczenia dochodzonego pozwem, nieważność weksla, nieprzekazanie pozwanej środków pieniężnych oraz nie wypowiedzenie umowy pożyczki w związku z czym roszczenie nie stało się wymagalne. W uzasadnieniu B. Ł. podniosła, że z uwagi na brak deklaracji wekslowej powód nie wykazał, aby przysługiwało mu uprawnienie do wypełnienia weksla i wezwania pozwanej do jego wykupu. Pozwana zakwestionowała również prawidłowość udzielonego przez powoda

pełnomocnictwa r. pr. M. K., a także podniósł nieudowodnienie przez powoda istnienia stosunku podstawowego łączącego strony. B. Ł. zaprzeczyła także, aby otrzymała wypowiedzenie umowy. Przede wszystkim jednak pozwana podniosła, że strona powodowa nie udowodniła, że przysługuje jej roszczenie w dochodzonej pozwym wysokości.

(zarzuty k. 18- 30)

W odpowiedzi na zarzuty powód wniósł o utrzymanie w mocy nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym w dniu 18 października 2017 r. w sprawie VIII Nc 7716/17 w zakresie kwoty 13.852,97 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 4 sierpnia 2017 r. do dnia zapłaty oraz cofnął powództwo ze zrzeczeniem się roszczenia w zakresie kwoty 100 zł. W uzasadnieniu powód wyjaśnił, iż na mocy umowy pożyczki pozwana zobowiązała się do spłaty kwoty 14.544 zł, na którą złożyła się całkowita kwota pożyczki, czyli suma wszystkich środków pieniężnych, które pożyczkodawca udostępnił pożyczkobiorcy na podstawie umowy – 6.750 zł oraz całkowity koszt pożyczki, czyli wszystkie koszty, które pożyczkobiorca jest zobowiązany ponieść w związku z umową– 7.794 zł. Na całkowity koszt pożyczki składało się 129 zł tytułem opłaty przygotowawczej, 5.503 zł tytułem wynagrodzenia prowizyjnego, 1.100 zł tytułem ceny „Twojego pakietu”. Zobowiązanie miało zostać spłacone w 36 ratach po 404 zł każda, wymagalnych w terminie do 4-go dnia każdego miesiąca, począwszy od kwietnia 2017 roku. W dniu 23 lutego 2017 r. pozwanej została wypłacona kwota 6.750 zł. Pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania, wobec czego pismem z dnia 4 lipca 2017 r. powód wypowiedział umowę. Odnosząc się do poszczególnych naliczonych opłat powód wskazał, że opłata przygotowawcza została naliczona, jako koszt związany z przygotowaniem umowy, w tym zgromadzeniem koniecznych dokumentów i dokonaniem weryfikacji zdolności kredytowej pozwanej oraz uruchomieniem środków, prowizja stanowi wynagrodzenie za fakt udzielenia pożyczki, a koszt „Twojego pakietu” stanowi wynagrodzenie za dodatkowe uprawnienia pożyczkobiorcy w związku z zawartą umową szczegółowo określone w pkt. 16 umowy.

(pismo procesowe powoda k. 37- 40)

W piśmie procesowym z dnia 9 marca 2018 roku pozwana podniosła, że dowody i twierdzenia przytoczone w piśmie z dnia 29 stycznia 2018 r. zostały złożone z naruszeniem art. 207 § 6 kpc, gdyż już w pozwie powód powinien przytoczyć wszelkie twierdzenia i dowody na ich poparcie. Ponadto strona pozwana zarzuciła, że załączone przez powoda do powyższego pisma procesowego kserokopie dokumentów nie zostały potwierdzone za zgodność przez pełnomocnika powoda. Dodatkowo B. Ł. podniosła, że opłata przygotowawcza, wynagrodzenie prowizyjne oraz składka z tytułu umowy ubezpieczenia powinny zostać naliczone tylko za czas trwania umowy pożyczki, czyli za okres 4 miesięcy.

(pismo procesowe pozwanej k. 71- 73)

Do zamknięcia rozprawy stanowisko stron nie uległo zmianie.

(protokół rozprawy k. 81)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 lutego 2017 r. B. Ł. podpisała weksel in blanco, który w dniu 4 sierpnia 2017 r. (...) S.A. w B. wypełnił na kwotę 14.052,97 zł.

(weksel in blanco k. 7)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanego powyżej dowodu z dokumentu.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Rozważania w niniejszej sprawie należy zacząć od oceny złożonego przez powoda w piśmie procesowym z dnia 29 stycznia 2018 r. oświadczenia o cofnięciu powództwa ze zrzeczeniem się roszczenia w zakresie kwoty 100 zł.

Skuteczność cofnięcia pozwu normuje art. 203 k.p.c. Zgodnie z treścią wskazanego przepisu pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Zgodnie z treścią art. 203 § 4 k.p.c. cofnięcie powództwa jest niedopuszczalne, jeżeli okoliczności sprawy wskazują, iż taka czynność byłaby niezgodna z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierzałaby do obejścia prawa.

W niniejszej sprawie strona powodowa cofnęła pozew wraz ze zrzeczeniem się roszczenia w zakresie kwoty 100 zł przed rozpoczęciem rozprawy. Zdaniem Sądu cofnięcie nie było sprzeczne z prawem ani zasadami współzycia społecznego, nie zmierzało także do obejścia prawa. Wobec powyższego Sąd na podstawie art. 496 k.p.c. uchylił nakaz zapłaty wydany przez Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi w sprawie o sygn. akt VIII Nc 7716/17 w zakresie kwoty 100 zł i w tej części na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w związku z art. 203 § 1 i § 4 k.p.c. postępowanie umorzył.

Przechodząc do zasadniczej części rozważań należy stwierdzić, że powód podnosił, iż jego roszczenie znajduje swoje źródło w umowie pożyczki zawartej w dniu 22 lutego 2017 r. Strona powodowa nie załączyła jednak do akt sprawy żadnych dokumentów, z których wynikałaby kwota dochodzona pozwem. W kategoriach takich dokumentów nie można przy tym postrzegać załączonych przez powoda: umowy pożyczki gotówkowej (k. 41- 45), harmonogramu spłat (k. 46), deklaracji wekslowej (k. 47), karty klienta (k. 50- 51), czy też wypowiedzenia umowy pożyczki (k. 8), zostały one bowiem załączone do akt sprawy wyłącznie w postaci kserokopii, która nie została poświadczona za zgodność z oryginałem. Zgodnie zaś z utrwalonym poglądem judykatury (por. m.in. wyrok SN z dnia 10 lipca 2009 r., II CSK 71/09, LEX Nr 584201; wyrok SN z dnia 29 kwietnia 2009 r., II CSK 557/08, LEX Nr 584200; wyrok SN z dnia 16 czerwca 2000 r., IV CKN 59/00, LEX Nr 533122; postanowienie SN z dnia 27 lutego 1997 r., III CKU 7/97, LEX Nr 50764; uchwała SN z dnia 29 marca 1994 r., III CZP 37/97, OSNC 1994/11/206), moc dowodowa kserokopii uwarunkowana jest od uprzedniego poświadczenia zgodności kserokopii z oryginałem. Uzasadniając powyższe stanowisko Sąd Najwyższy przypomniał, że Kodeks postępowania cywilnego nie zna pojęcia kserokopii, natomiast jako pojęciem przeciwstawnym pojęciu oryginału posługuje się pojęciem odpisu. Skoro jednak tak odpis, jak kserokopia stanowią odwzorowanie oryginału tyle tylko, że pierwszy metodą tradycyjną, a druga metodą nowoczesną, to istnieje podstawa do objęcia pojęciem odpisu także kserokopii. Dla uznania kserokopii za dokument, świadczący o istnieniu oryginału o odwzorowanej w niej treści, niezbędne jest jednak oświadczenie o istnieniu dokumentu o treści i formie odwzorowanej kserokopią. Takim oświadczeniem będzie umieszczone na kserokopii i zaopatrzone podpisem poświadczenie zgodności kserokopii z oryginałem. Dopiero wtedy można uznać kserokopię za dokument świadczący o istnieniu oryginału o treści i formie w niej odwzorowanej. Bez wspomnianego poświadczenia kserokopia nie może być uznana za dokument. Zaznaczenia wymaga przy tym, że jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 lutego 2007 r. (II CSK 401/06, Lex Nr 453727), jeżeli pismo nie może być uznane za dokument, nie może być ono też podstawą do prowadzenia dowodu w trybie art. 308 k.p.c. Odmienne ujęcie tego zagadnienia prowadziłyby do obejścia przepisów o dowodzie z dokumentu. Poza tym wymienione w art. 308 k.p.c. środki dowodowe ustawodawca zaliczył do "przyrządów utrwalających albo przenoszących obrazy lub dźwięki". Oznacza to, że środki te, w tym także fotokopie, mają przedstawiać rzeczywistość poprzez zawarte w nich obrazy lub dźwięki, a nie przez opisy wyrażane pismem. Należy przy tym zaznaczyć, że pozwana zaskarżyła wydany w sprawie nakaz zapłaty w całości, kwestionując powództwo co do zasady i wysokości. Zatem zasadną jest konkluzja, że roszczenie dochodzone przedmiotowym powództwem nie zostało udowodnione.

Wobec stanowiska strony przeciwnej, to powód powinien przedstawić dowód istnienia wiarygodności w dochodzonej wysokości – dowód, że pozwaną obciąża określone zadłużenie z tytułu zawartej umowy pożyczki. Powód nie udowodnił powyższego twierdzenia a to, zgodnie z treścią przepisu art. 6 k.c., na nim ciążył obowiązek udowodnienia powyższego stanu rzeczy, jako że z faktu tego wywodził skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni podziela zaś stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku (I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76), że rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia

twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności jeżeli strona jest reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). W przedmiotowej sprawie to właśnie powód winien udowodnić, że pozwaną obciąża nieuregulowane zadłużenie wynikające z zawartej w dniu 22 lutego 2017 r. umowy pożyczki (to nie na pozwanej spoczywał ciężar udowodnienia tego, że takiego zadłużenia nie ma). Powód nie udowodnił istnienia wierzytelności objętej pozwem, zatem brak jest podstaw do przyjęcia, że pozwana jest dłużnikiem powoda. Podkreślić przy tym należy, że powód nie załączając do pozwu oraz odpowiedzi na zarzuty żadnego dowodu potwierdzającego zasadność roszczenia, tak co do zasady jak i wysokości, czy wreszcie nie stawiając się na terminie rozprawy, pozbawił się możliwości wykazania prawdziwości swoich twierdzeń. Zachowanie strony powodowej należy ocenić tym bardziej krytycznie, że w piśmie z dnia 9 marca 2018 r. pozwana kwestionowała wiarygodność załączonych do odpowiedzi na zarzuty dokumentów właśnie z uwagi na niepotwierdzenie ich wiarygodności przez pełnomocnika powoda. Odpis powyższego pisma procesowego został doręczony pełnomocnikowi powoda w dniu 21 marca 2018 r., w związku z czym strona powodowa miała wystarczająco dużo czasu, aby złożyć umowę pożyczki gotówkowej, harmonogram spłat, deklarację wekslową, kartę klienta oraz wypowiedzenie umowy pożyczki w formie kserokopii, ale potwierdzonej za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powoda. Z opisanych powyżej przyczyn uznać należy, że powód nie udowodnił, że pozwana ma obowiązek zapłaty na jego rzecz kwoty dochodzonej pozwem.

W kontekście dotychczasowych rozważań wyłącznie na marginesie podniesienia wymaga, że nawet, gdyby załączone przez powoda: umowa pożyczki gotówkowej, harmonogram spłat, deklaracja wekslowa, karta klienta oraz wypowiedzenie umowy pożyczki, posiadały walor dokumentów (a więc zostałyby uwierzytelnione w sposób przewidziany przepisami prawa), a w konsekwencji mogłyby stanowić dowód w rozpoznawanej sprawie, w oparciu o ich treść brak byłoby podstaw do przyjęcia, że dochodzone roszczenia zostało przez powoda udowodnione w całości. Nie budziło wątpliwości, że strona powodowa jest przedsiębiorcą zajmującym się prowadzeniem działalności gospodarczej m.in. w zakresie udzielania pożyczek gotówkowych, a strona pozwana, jako osoba fizyczna jest konsumentem. Dlatego w przypadku udowodnienia, że strony procesu łączyła umowa pożyczki gotówkowej z dnia 22 lutego 2017 r., czego jednak powód nie uczynił, należałoby ustalić, czy postanowienia powyższej umowy byłyby dla jej stron wiążące. Sąd bowiem może, a nawet powinien dokonywać oceny postanowień zawartych umów, a także postanowień samych wzorców umów, co do ich zgodności z prawem. Ocena ta może zostać dokonana również in concreto w toczącym się między przedsiębiorcą, a konsumentem sporze, którego przedmiotem są skutki prawne określone postanowieniami umowy. Umowy konsumenckie podlegają bowiem ocenie w świetle klauzuli generalnej z art. 385¹ §1 k.c. z wyłączeniem jedynie jednoznacznie sformułowanych postanowień określających główne świadczenia stron oraz tych postanowień, na których treść konsument miał rzeczywisty wpływ, co musi zostać wykazane przez proferenta (por. m.in. wyrok SA w Warszawie z dnia 15 czerwca 2007 roku, VI Ca 228/07, LEX).

Strona powodowa ostatecznie domagała się zasądzenia od pozwanej kwoty 13.852,97 zł z tytułu umowy pożyczki gotówkowej z dnia 22 lutego 2017 roku. Godzi się przypomnieć, że na oznaczoną w umowie całkowitą kwotę do zapłaty- 14.544 zł składały się całkowita kwota pożyczki, czyli suma wszystkich środków pieniężnych, które pożyczkodawca udostępnił pożyczkobiorcy na podstawie umowy – 6.750 zł oraz całkowity koszt pożyczki, czyli wszystkie koszty, które pożyczkobiorca jest zobowiązany ponieść w związku z umową- 7.794 zł. Na całkowity koszt pożyczki składało się 129 zł tytułem opłaty przygotowawczej, 5.503 zł tytułem wynagrodzenia prowizyjnego oraz 1.100 zł tytułem ceny „Twojego pakietu”. W wypowiedzeniu umowy pożyczki powód wskazał, że zadłużenie pozwanej wzrosło o odsetki 16,97 zł.

W ocenie Sądu postanowienia umowy z dnia 22 lutego 2017 r. przewidujące możliwość naliczenia wynagrodzenia prowizyjnego i wynagrodzenia z tytułu przyznania „Twojego pakietu”, uznać należy za sprzeczne z zasadami współzycia społecznego w rozumieniu art. 58 § 2 k.c., art. 353¹ k.c. i art. 5 k.c., a także za stanowiące niedozwolone klauzule umowne w myśl art. 385¹ § 1 k.c. W myśl bowiem tego ostatniego przepisu, postanowienia umowy zawartej z

konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne)

Dodatkowo w ocenie Sądu postanowienia przedmiotowej umowy dotyczące wynagrodzenia prowizyjnego stanowią w istocie próbę obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych. Wskazana w umowie prowizja została podzielona stosownie do okresu trwania umowy na 36 części i w stałej wysokości (152,86 zł) z wyjątkiem ostatniej raty była pobierana za każdy okres miesięczny i doliczana do każdej raty pożyczki. Już sam w sobie sposób naliczania tejże opłaty ukazuje jej bliźniacze podobieństwo do odsetek. Dokonując analizy treści umowy Sąd ustalił, że pożyczkodawca podjął próbę obejścia przepisu art. 359 § 2¹ k.c. poprzez zastosowanie wynagrodzenia prowizyjnego, co skutkowało tym, że należności uboczne, które miały być pobierane od pozwanego przekraczały wartość odsetek maksymalnych. Mając na względzie, że w niniejszym przypadku mamy do czynienia z obrotem konsumenckim, Sąd uznał, iż zastosowany zabieg prowadziłby do naruszenia interesów konsumenta. Zastrzeżenie omawianego wynagrodzenia prowizyjnego, zmierzające do obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych jest niedopuszczalne (art. 359 § 2¹ k.c.), a zatem jako sprzeczne z ustawą – nieważne, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy (art. 58 § 1 k.c.).

Również w przypadku kwoty 1.100 zł tytułem wynagrodzenia za przyznanie „Twojego pakietu” Sąd uznał, iż postanowienia umowne ją przewidujące stanowią niedozwolone klauzule umowne w myśl art. 385¹ § 1 k.c. Wyjaśnienia w tym miejscu wymaga, że wprawdzie sporne opłaty miały zostać, według twierdzeń strony powodowej, ustalone umową stron, to jednakże pamiętać należy, że swoboda umów nie pozostaje całkowicie dowolna i podlega pewnym ograniczeniom. I tak, w myśl art. 353¹ k.c. treść lub cel stosunku prawnego ułożonego przez strony nie może sprzeciwiać się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Tymczasem zapisy umowy odnoszące się do przedmiotowej opłaty są sprzeczne z zasadami współżycia społecznego i kształtują obowiązki drugiej strony umowy (pożyczkobiorcy) w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, albowiem określone przez stronę powodową opłaty nie mają jakiegokolwiek uzasadnienia. W tym miejscu wypada przypomnieć, że w judykaturze uznaje się, że pod pojęciem działania wbrew dobrym obyczajom - przy kształtowaniu treści stosunku zobowiązaniowego - kryje się wprowadzanie do umowy klauzul, które godzą w równowagę kontraktową stron takiego stosunku, natomiast przez rażące naruszenie interesów konsumenta rozumie się nieusprawiedliwioną dysproporcję - na niekorzyść konsumenta - praw i obowiązków stron, wynikających z umowy (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 13 lipca 2005 roku, I CK 832/04, Biul. SN 2005/11/ 13 oraz z dnia 3 lutego 2006 roku, I CK 297/05, Biul. SN 2006/5-6/12). Dokonując oceny rzetelności określonego postanowienia umowy konsumenckiej należy zawsze rozważyć indywidualnie rozkład obciążeń, kosztów i ryzyka, jaki wiąże się z przyjętymi rozwiązaniami oraz zbadać jak wyglądałyby prawa lub obowiązki konsumenta w sytuacji, w której postanowienie to nie zostałyby zastrzeżone, pamiętając jednocześnie podczas dokonywania kontroli o tym, że każdorazowo istotny jest charakter stosunku prawnego regulowanego umową, który w konkretnej sytuacji może usprawiedliwiać zastosowaną konstrukcję i odejście do typowych reguł wyznaczonych przepisami dyspozytywnymi. Okoliczności niniejszej sprawy wskazują ponadto na to, że w odniesieniu do zastrzeżonych w umowie opłat, o których mowa wyżej, postanowienia umowne odnośnie dopuszczalności naliczenia takich opłat nie były z pozwaną, jako konsumentem, indywidualnie uzgadniane, a niewątpliwie kształtują jej obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając interesy konsumenta. Należy zatem uznać, że w przypadku udowodnienia przez powoda, że strony łączyła umowa pożyczki z dnia 22 lutego 2017 r., postanowienia te nie wiązałyby pozwanej, gdyż w tym zakresie spełnione są przesłanki z art. 385¹ § 1 k.c. Pozwana jako pożyczkobiorca nie miałaby rzeczywistego wpływu na treść postanowień umownych, które zostały jej narzucone przez pożyczkodawcę. Strona powodowa posługiwała się wzorcem umowy, zaś kwestionowane postanowienia umowne o wynagrodzeniu prowizyjnym oraz wynagrodzeniu za przyznanie „Twojego pakietu” zostały przejęte z wzorca umowy.

Reasumując Sąd doszedł do przekonania, że w przypadku udowodnienia, iż pozwaną i pierwotnego wierzyciela łączył stosunek zobowiązaniowy o charakterze dobrowolnym, to jednak niedopuszczalną jest sytuacja, kiedy jedna ze stron wykorzystując swoją pozycję profesjonalisty, kształtuje wzorzec umowy w taki sposób, że wprowadza

do niego konstrukcję prawną, która prowadzi do pokrzywdzenia jednej ze stron stosunku prawnego, w tym wypadku konsumenta. W szczególności nie może mieć miejsca przypadek, w którym konsument zostaje obciążony nadmiernymi, a wręcz nawet rażąco wygórowanymi opłatami, nijak nieprzystającymi do rzeczywistych wydatków ponoszonych w tym zakresie.

Dodatkowo, pomimo podnoszonego przez pozwaną zarzutu nieudowodnienia przekazania na jej rzecz kwoty pożyczki, strona powodowa nie złożyła żadnego dowodu potwierdzającego powyższą okoliczność. Kserokopia historii przekazów znajdująca się na karcie 48 akt sprawy nie może być dowodem przekazania pozwanej kwoty 6.750 zł. tytułem pożyczki z przyczyn, o których była obszernie mowa powyżej. Tymczasem w pkt. 1.3 (a) przewidziano, że kwota pożyczki zostanie przelana na wskazany przez pożyczkobiorcę rachunek bankowy. W związku z podniesionym przez pozwaną zarzutem oraz treścią złożonej przez powoda kserokopii umowy pożyczki z dnia 22 lutego 2017 r. nie ulega wątpliwości, że na stronie powodowej spoczywał również obowiązek udowodnienia przekazania pozwanej kwoty 6.750 zł tytułem pożyczki. Jednak i w tym zakresie powód nie podolał ciężarowi dowodowemu.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw. Pozwana wygrała proces w całości, a zatem należy jej się od powoda zwrot kosztów procesu w pełnej wysokości. Dlatego też Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 3.825 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, na którą złożyły się opłata od zarzutów- 225 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w stawce minimalnej – 3.600 zł (§ 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie).